

Момчето млъкна.

— Ами майка му? ... Какво ли прави сега, а?

— Какво ще прави? ... Ходи изъ гората и го търси.

— Ами тѣ нали сж страшни мечките, — нали като срещнатъ човѣкъ и го разкъсватъ?

— Мечката, моето момче, не е зло животно. Тя се храни повече

съ плодове, корени, медъ. Тя почти никога не напада човѣка ... Само ония мечки — тѣ сж рѣдко — дето ги казватъ стрѣвници — тѣ сж лоши! Другитѣ сж плашливи и кротки.

— Ама защо да не ще да яде, бе! ... Азъ всичко му дадохъ — не вижда ли че го обичамъ!

— Защото му е мжно, не разбра ли! За майка му е мжно. Я вижъ какво е мничко още! ...

Здравко се умисли. После изведнажъ скочи, излѣзе на двора, отиде при Филипъ и му каза нѣщо. Стражарьтъ го погледна, позасмѣ се, после метна пушката на рамо и рече:

— Е, като е тѣй, да вървимъ тогава!

Следъ малко, по сжщия пжтъ, дето минаха вчера, вървѣха отново Филипъ и Здравко. Стражарьтъ носѣше въ ржце мечето и мърморѣше:

— Да ти уловя азъ живо мече, да ти го подаря, а пѣкъ ти ... Здравко, Здравко, нѣма да станешъ ловець ти!

Когато стигнаха до сжщото мѣсто, дето го бѣха хванали, Филипъ пустна мечето — и то веднага хукна въ гората. Следъ минута почна да квичи колкото му гласъ държи.

Стражарьтъ се засмѣ:

— Видишъ ли, вика майка си ... Старата ей сега ще дойде. Тя сигурно цѣла нощъ се е въртѣла насамъ ...

Тѣ поседѣха още на полянката. Следъ нѣкое време въ тишината се чу прѣщене на сжчки, малкото почна да крещи радостно.

— Дошла е, — рече Филипъ. — Намѣриха се. Ха сега да си вървимъ ...

— Ей, Филипе! Сега то ще ѝ разправа, че е било на гости у хората, нали? ... И-и! Да мога да ги чуя като си приказватъ! ...

К. Константиновъ